

Bütün ülkelerin iscileri ve ezilen halklar, birlesin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Eylül
1986/2
Özel Sayı
1 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

*“Kitlelere güvenmeliyiz; Partiye güvenmeliyiz.
Bunlar iki ana ilkedir. Eğer bu ilkelerden şüphe edersek
hiç bir şey başaramayız” Mao*

**Marksizm Leninizmin büyük
ustasını ölümünün 10. yılında**

anıyoruz!
www.ikk-online.net

Mao Zedung'un Yolunda ona layık bir Kararlılıkla İlerlemeliyiz!

Her büyük sınıf mücadelesi, layık olduğu önderini çıkarır. Önderin çapını, o sınıf mücadelesinin bilinç ve yürek gücü belirler. Bunun yanında, mücadeleye giren sınıfın ve halkın, isyan ve kültür mirasının zenginlik derecesi, uluslararası durum vs. de bu belirlemede önemli bir rol oynar. Marx ve Engels'i, Avrupa proletaryasının bitip tükenmez mücadeleleri, barikat savaşları doğurdu. Marksizm, İngiliz ekonomi politığının, Alman felsefesinin ve Fransız sosyalizminin barikat ateşi tarafından özümlemesi sonucunda doğdu. Dahası, Marksizm, insanlığın en ileri kültürünün bu proleter ateş tarafından özümlemesi sonucunda doğdu. Lenin ve Stalin, tepeden tırnağa silahlanmış bir teorinin, yani Marksizmin, o çetin tecrübesi ve savaş nağrasıyla emperyalizm çağına girişinin bir ürünü olarak ortaya çıktılar. Mutlakiyetin kalesine, halklar hapisanesine karşı boyun eğmez mücadelelere giren Belinski'lerin, Dobrolyubov'ların ve başında Çarlık kılıcı kırılan Çernişevski'lerin toprağında ortaya çıktılar. Ama, Rus proletaryasının, Babuşkin'ler ordusunun o tarifsiz mücadelelerinin bir ürünü olarak... Lenin'i emperyalizm çağının Marks'ı haline getiren şartlar ve nedenler elbette ki belirttiklerimizden daha geniş, daha çeşitlidir. Dikkati sadece canalıcı noktalara çekmekle yetiniyorum.

Mao Zedung'u yaratan da aynı öğelerdir. Büyük Çin kültürü, Çin felsefesi, tarihi, şiiri vs. Çin köylülüğünün, yani feodalere karşı üç bin yıl boyunca geniş çaplı isyanlara giren yoksul milyonların Tayingvari destanları. Ve nihayet onu doğuran asıl unsur, Ekim Devrimi'nin etkisiyle güçlü silahlara kavuşan Çin proletaryasının mücadelesi, Marksizm-Leninizmin maddi bir güç haline gelmesi. Teorisinde Çin bilgeliğinin ve mizahının renkli, ışıltılı çizgilerine sık sık rastladığımız bu ustanın yoğun saldırılara rağmen, dünya proletaryası ve halkları nezdinde otoritesini koruduğunu ve sosyal pratik tarafından hergün doğrulandığını görüyoruz.

Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev ve şurekası, gökkubbenin altının kolayca fethedilebileceğini, kendi türkülerinin tüm türkülere kolayca egemen olabileceğini sandılar. Ama hayat, karşılarına aşılabilir bir engeli, Mao Zedung engelini dikti. O zamanın bir çok komünist partisi ve komünisti, Mao Zedung'un ve ÇKP'nin, SBKP otoritesi ve Kruşçev karşısında pes edeceğini umuyordu. Ama altı yıllık bir ideolojik mücadele sürecinde, partilerin büyük çoğunluğunu yedeklemesine rağmen pes eden Kruşçev oldu. İdeolojik planda hem kendisinin, hem de başında bulunduğu partisinin otorite ve itibarını sarstı. Giderek kendi revizyonist yandaşlarınca görevinden alındı. Bu iki çizgi mücadelesinde, yani Marksizm-Leninizmle modern revizyonizm arasındaki mücadelede, Mao Zedung'un rolü tayin edici olmuştur. O, bu mücadeleden daha bir büyüyecek çıkmıştır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin arifesinde durum bir hayli iyiydi. Mao Zedung'un ve ÇKP'nin kılıcı, Sovyet modern revizyonizmine karşı verilen on yıllık mücadelenin örsünde bir hayli dövülmüş, bilenmişti. Saldıracağı yeni hedefi kolluyordu. Yeni hedef ise basta parti ve devlet cihazı olmak üzere, irili ufaklı tüm kurumlara yuvalanan ve proletarya dik-

tatörlüğünü ciddi bir şekilde tehdit eden Çin modern bürokrat burjuvazisiydi.

"Revizyonist karargâhları bombalayın" şiarıyla harekete geçen milyonlar, tarihe, geçmişinde görmediği yepyeni bir hamleyi, büyük bir hamleyi armağan ediyorlardı. Proletaryanın mücadele tarihine Büyük Proleter Kültür Devrimi olarak geçen bu hamle, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi ve geriye dönüşler sorununda, dünya devrimine perspektiflerini genişleten dersler sunuyordu.

Bu derslere göre:

İlk olarak, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin bir ifadesi olan proletarya diktatörlüğü ya da devlet, sönünceye, yani asarı atık müzesine kaldırılincaya kadar sınıflar ve sınıf mücadelesi varlığını sürdürecektir. Kafa ile kol emeği, kır ile kent arasındaki farklılıklar ve çelişkiler var oldukça; kapitalist toplumun bir yadigârı olan "herkese emeğine göre" şeklindeki eşitsizlik prensibi var oldukça, geriye dönüş tehlikesi var olacaktır.

İkinci olarak, kapitalizmden komünizme geçiş aşaması olarak adlandırdığımız sosyalizm, çok uzun bir tarihsel dönemi kapsayacaktır. Bu, direnci bin kat artan ve geriye dönüşün birbir yöntemine baş vuracak olan burjuvaziye karşı, ısrarlı sınıf mücadelelerinin, kitlesel fırtınaların, kültür devrimlerinin hüküm sürdüğü bir dönem olacaktır. Bu uzun, **tarihsel dönemde** baş ve aynı zamanda temel çelişki, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir. Ekonomik inşa, devrimci sınıf mücadelesinin aydınlığında, onun uyarıcı, öğretici, yol gösterici klavuzluğunda sürdürülecektir. Kültür devrimi, devlet ve parti cihazı başta olmak üzere toplumun her kurumunda ve her alanında sürdürülen devrimci politik mücadeledir, bir iktidar mücadelesidir.

Üçüncü olarak, en gerekli, en öğretici ve en yaratıcı insiyatif, bürokrasiyle başedebilecek en etkin insiyatif, kitlelerin devrimci insiyatifidir. Kitlelerin seçmesi, görevden alması ve yargılamasının yanında, devrimci kitle eleştirisinin ve denetiminin vazgeçilmez bir politik yaşam tarzı haline getirilmesi şarttır. Proletarya diktatörlüğü altında dahi proletaryanın ve kitlelerin devrimci isyan hakkı vardır. "Devrim bir suç değildir, isyan haklıdır". Açık ideolojik mücadele içtenlikle benimsenmeli, kitlelerin önünde tartışılmalı, kitlelere danışılmalıdır.

Dördüncü olarak, hiç bir görüş zorla yokedilemez. Komünizmin altemeyeceği -en cazip süsler ve en ince manevralarla gelse bile- şu ya da bu türden hiç bir burjuva görüşü yoktur. Yeter ki açık ideolojik mücadele benimsensin, milyonların tartışmasına olanak sağlansın. Sosyalist toplumun doğrulara varması, doğruların sistemli zafer kazanması ancak şu şartlarda, "yüz çiçeğin açması yüz fikir akımının birbiriyle yarışması" şartlarında daha sağlıklı ve emin adımlarla ilerler.

Beşinci olarak, iktidarı almak zordur, ama ondan çok daha zor olan, onu elde tutabilmektir, Kimin kazanacağı sorusu, emperyalist kuşatmanın kırıldığı, yerini sosyalist kuşatmanın aldığı andan sonra da, tek tek ülkelerde, uzun bir dönem, gündemin biricik sorusu olarak kalacaktır.

Mao Zedung'un önderliğinde gerçekleştirilen, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, bir kısmını sunduğumuz bu dersleri dünya proletaryasının tarihsel yürüyüşünün korkunç sürüncemeli, riskli, acılı, sabırlı ve fırtınalı karakterine işaret etmesi bakımından dikkat çekicidir. Büyük Proleter Kültür Devrimi tüm dünyayı, özellikle de Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı derinden etkilemiş, Mao Zedung'un görüşlerinin daha geniş çapta yayılmasına, ustaların daha geniş çapta okunmasına yol açmıştır. Gerek Sovyet, gerekse Çin Kruşçev'cilerinin hezimet uğraması, sınıf bilinçli dünya proletaryasının ve savaşan halkların cesaretini ve mücadeleye şevkini görülmemiş ölçüde artırmıştır. Devrim, Mao Zedung'un ağzından tüm dünyaya, enternasyonalizmini şu somut şiarla bir kez daha ilan etmiştir. "*Çin dünya devriminin donatım merkezi olmalıdır*"

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin başlatılmasında, sevk ve idaresinde ve sonuçlandırılmasında Mao Zedung tayin edici bir rol oynamıştır. Bunu söylerken önderin rolünü abartmıyorum. Hayat bazan önderin oynadığı role hayret eder. Özellikle de büyük komünist önderlerin. Büyük bir komünist önder, harekete geçen milyonların tarihsel tecrübesinin, ihtilalci mizacının, ruh aleminin ve muazzam kültürel zenginliğinin yoğunlaşmış bir ifadesi olarak, özü olarak, rol oynar mücadele arenasında. Öyle ki, onun aniden ortadan yok olması ya da vahim bir yanığı, sınıf mücadelesinin o tarihsel kesitteki seyri, ya da kaderini kökten değiştirir. Proletaryanın, beş büyük öğretmenin, özellikle kritik dönemlerde oynadığı rol böyledi. 1917'nin yaz aylarında, özellikle de Eylül ve Ekim'de, Lenin'in rolü, "akıllara seza" dedirtecek derecede büyüktü. Bu aylarda Lenin'in yokluğu veya vahim bir hatası, devrim fırsatının kesin kaçırılmasına yol açardı. İşte Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde Mao Zedung'un oynadığı rol, bu derecede tayin ediciydi.

Kültür Devrimi'nin sonuçlanmasından sonra Mao Zedung, Sovyet modern revizyonizmine karşı yürüttüğü ideolojik mücadeleyi yoğunlaştırdı. Çekoslovakya'nın işgalinden sonra onun atılımına, sosyal-emperyalist karakterine ve yeni stratejisine dikkati çekti. Dünya halklarının baş düşmanının artık sadece Amerika emperyalistleri olmadığını, Rus sosyal-emperyalistlerinin de onun yanında aynı rolü oynadığını söyledi. Dünya devriminin dikkatini bu yeni duruma, yağma sofrasına sonradan oturan genç ve iştahlı emperyalistin potansiyel gücüne ve geleceğine çekti. Mao Zedung'un o zaman yaptığı bu tesbitin isabetini milyonlar şimdi dahi iyi görüyor.

Yarasalar güneşin batışını bekler. Büyük ölümler, büyük sancıları beraberinde getirir. Yeri zor doldurulacak önderlerin ölümü genellikle gökkubbenin altını karıştırır. Marx'la Engels'in ölümü başını Bernştayn'ın çektiği revizyonist akımın başkaldırmasına, Lenin'in ölümü, Troçki'nin ve Kamenev-Zinovyev kliğinin harekete geçmesine yol açtı. Lenin ölüm döşeginde iken kopacak kargaşayı, partinin bölünme tehlikesiyle yüzyüze kalacağını biliyordu. Mao Zedung ölmeden önce, Feng'i yerine halef tayin ederken Çin'de şeytani fırtınaların kopacağını biliyordu. Kimin kazanacağı henüz belli değildi çünkü. Çok önceleri, yani 1949'da, *onbin li'lik* bir yürüyüşün ilk adımını attık demişti çünkü. Mao Zedung'un ölümünden sonraki gelişmeler bile, onun, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi teorisine getirdiği katkılarının bir doğrulanmasıydı. Büyük Proleter Kültür Devrimi'yle yenilen, önemli ölçüde kan kaybeden, ama ısrarı ve direnişi kat kat artan Çin modern revizyonizmi bu kez iktidarı kesin ele geçirdi. Bir dünya sistemi haline gelen modern revizyonizmin gücü, bu başarıyla başdöndürücü bir düzeye erişti.

Gerek emperyalist sistemin büyük baskısından, gerek silahlanma ve savaş etkenlerinin artmasından ve gerekse kapitalist-emperyalist, sosyal-emperyalist ülkelerdeki proletaryanın genel hareketsizliğinden dolayı kısmi bir kararsızlık, bekleyiş ve durgunluk içinde olan uluslararası komünist hareket, modern revizyonistlerin Çin'de iktidarı ele geçirmesiyle birlikte büyük bir paniğe, karamsarlığa ve bunalıma girdi. Bu şartlarda, Enver Hoca ve AEP, tarihte eşine az raslanır bir tornistanla, otuzbeş yıl kararlılıkla yürüdüğü marksist-leninist hattan saptı. Çin devrimine, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne

ve Mao Zedung'a saldırı temelinde, Modern revizyonist, yarı-troçkist bir hat tutturdu. İdeolojik temeli güçlü olmayan, Sovyet modern revizyonizminden ve troçkizmden şu veya bu şekilde etkilenen, şaşkınlık, bekleyiş ve arayış içinde olan hareketler, hiç tereddüt etmeden Enver Hoca'nın bayrağı altında toplandılar. Kuşkusuz Hoca için, Mao Zedung'a saldırmak zor bir işti. Bunun için o da malum klasik taktiği, kızıl bayrağa, kızıl bayrağı sallayarak saldırma taktiğini benimsedi. Stalin'i zahitçesine yücelterek, onu zezem damlası gibi pırl pırl, günahsız, bir peygamber derekesine indirgeyerek perdeledi saldırısını. Birçokları için Hoca'nın bu hurucu, yeni bir dirilişin başlangıcıydı. Gerçekte ise Hoca, bu başkaldırışıyla birlikte ölmüştü. Herkes, gerek Arnavutluk devriminde, gerekse Tito'ya ve Sovyet modern revizyonizmine karşı mücadelede önemli rol oynayan eski kararlı komünist önder Evnver Hoca'nın görülür görülür yaşadığını sanıyordu. Gerçekte ise o, fena halde ölmüştü. Bir zamanlar İsrail oğulları da Hz. Süleyman'ın ölmediğini sanıyorlardı. "*Tüm kuşların dilinden anlayan, mahlukatın meramını çözen*" ünlü Süleyman'ın cesedi, bastonuna dayalı olduğu için düşmüyordu. Ama bastonu kemirmeye başlayan bir kurtçuk, meftanın gümbürtüyle devrilmesine ve kutsal Süleyman'ın çoktan ölmüşlüğüne açığa çıkmasına yol açtı. Hoca'nın ve yandaşlarının bugünkü halini görüyoruz. Bunların bir bölümü hâlâ eski inkarcılık çizgisinde direniyor. Bir bölümü reformizmin, yılgınlığın ve ekonomizmin batağında uyukluyor. Bir bölümü ise Komüntern'i ve Stalin'i Troçki'nin gözüyle sigaya çekiyor. Hoca'nın dayandığı baston da kırılmıştır. Ne gariptir ki, İllirya'nın bu efsanevi kahramanının bastonunu, güçsüzlüğünden ötürü Uluslararası Komünist Hareket kıramadı. Zaman kurtçuğu kemirdi onu. Bir de Mao Zedung'un görkemi ve saygınlığı.

Hoca'nın tornistanı ve inkarcılığı, tarihte eşine az raslanan bir örnekti. O, tarihin kabul ettiği, Komünist Enternasyonal'in, Stalin'in ve o dönemde yaşayan tüm komünist önderlerin kabul ettiği bir gerçeği, Bolşevik Partisi ve Ekim Devrimi'nden sonra en büyük partinin ve devrimin, ÇKP'nin ve Çin Devrimi'nin komünist niteliği gerçeğini inkar etti. Mao Zedung'un, sömürge ve yarı-sömürgelerde devrimin niteliği, özü ve yoluna ilişkin görüşleri, Marksist-Leninist teorinin bu alanda mükemmel bir şekilde geliştirilmesiydi. Hoca, Mao Zedung'un çetin Çin pratiğinden çıkan ve tüm yarı-sömürgeler için geçerli olan halk savaşı teorisine ve dolayısıyla Arnavutluk Devrimi'nin de izlediği yola karşı çıktı. Troçki'nin bir zamanlar Çin'e önerdiği, Ekim Devrimi'nin izlediği rotayı, elli yıl sonra kalkıp savunma garipliğine düştü. Hoca, Mao Zedung'a ve AEP'in önderi Marksist-Leninist Hoca'ya bunca yıl sonra kalkıp Troçki'nin silahıyla saldırdı. Troçki'nin Stalin'e saldırıda kullandığı silahla üstelik... Tabii ki Troçki'den daha komik duruma düştü. Troçki'yi malum mantığına ve köklü sakat görüşlerine rağmen bir ölçüde maruz görebilirdik. Çünkü önünde Ekim Devrimi örneğinin dışında bir örnek yoktu. Ama Hoca'nın önünde gerçekleşmiş bir Çin Devrimi örneği ve aynı yolu izleyen bir dizi devrim örneği duruyordu. Vietnam Devrimine "evet" diyen bir kafa, Çin Devrimi'ne "hayır" diyebilir mi? Ho Amca'ya "evet" diyen bir kafa, onun öğretmeni Mao Zedung'a hayır diyebilir mi? Hoca'yı Don Kişot derekesinde komik duruma düşüren şey, Çin Devrimi ve onu izleyen ve bugünde izlemekte olan devrimlerin çıplak gerçeği ve dilidir.

Halk Savaşı Teorisi, Mao Zedung'un, Marksist-Leninist devrim teorisine yaptığı önemli bir katkıydı. Yarı-sömürgelerde, proletaryanın savaş sanatının eşsiz bir ustasıdır O. Marx, Engels'e askeri konulardaki dehasından dolayı General diyordu. Mao Zedung'da Asya, Afrika ve Latin Amerika devrimlerinin eşsiz Kızıl Generaliydi. Onun genel olarak strateji ve taktik, özel olarak da gerilla savaşı konusundaki dehasını, bırakalım ezilen halkların her sınıftan savaşan temsilcilerini emperyalistlerin en akıllı generalleri bile övgüyle teslim ediyorlar.

Mao Zedung'un ittifaklar ve cephe teorisi, yarı-sömürgelerde düşmanı yenmenin en etkin silahlarından birisi olarak proletaryanın teorik hazinesinde önemli bir yere sahiptir. Bu teori, sınıflar arasındaki tüm ilişki ve çelişkilerin ayrıntılı bir tahliline, bu çelişkilerin kaynaklarına mevcut ve gelecekteki

muhtemel yönelimlerine, hangi şartlarda hangi biçimlere dönüşeceğine dayanır. Değişen her somut şartta, düşman sınıfların arasındaki ilişki ve çelişkileri yakından gözlemlemek, devrimin baş düşmanlarıyla diğer düşmanları arasına ayırım hattı çekmek, diğerlerinin tümüne veya değişik kesimlerine karşı, şartlara göre; a—asıl değil ikincil darbeyi yöneltmek, b—tarafsızlaştırmak, c—ittifak kurmak gibi değişik siyasetler izlemek. Hoca, Dimitrof'un yarı-sömürgelere örnek gösterdiği, Mao'nun bu İttifaklar ve Cephe politikasına da saldırdı. ÇKP'nin Çan Kay Şek'le ittifak kurmasını oportünist, gerici bir siyaset olarak gösterdi. Hoca bunu yapmakla sadece Komün-tern'in, Stalin'in ve Dimitrof'un politikasına saldırmakla kalmadı aynı zamanda Arnavutluk Devriminin bu konudaki doğru yaklaşımına ve anlayışına da saldırdı.

Çelişkiler bilimi, Marksist-Leninist felsefenin, diyalektik materyalizmin belkemiği, ya da özüdür. Çelişkiler deyince akla ilk gelen ustalardan birisi Mao Zedung'dur. Kabul etmeliyiz ki, Marksist-Leninist felsefede O, çelişkiler biliminin Stalin'den daha mahir bir ustasıdır. Heraklit ateşi, maddenin ve hareketin bir simgesiydi. Madde ve hareket, felsefenin üzerinde, sırlarını çizmek için nice maceralara giriştiği bir sorundur. Maddeyi ve hareketi, yani insanlığın, başlangıcından bu yana üzerinde kafa yorduğu, hayatın cevabını beklediği bu dev sorunu, özü ve esaslarıyla günışığına çıkararak, onu insanlığın evrensel yürüyüşünde bir eylem klavuzu haline getiren Marx'la Engels olmuştur. Lenin bu felsefeyi geliştirmiştir. Lenin'den sonra bu felsefeyi, özellikle çelişkiler alanında açan, geliştiren ise Mao Zedung olmuştur.

O, zıtların birliğinin ve mücadelesinin, diyalektik materyalizmin ve evrenin temel yasası olduğunu söyledi. Engels ya da Stalin'in gösterdiği gibi temel yasanın üç ya da dört olarak gösterilmesine karşı çıktı. Çelişkiler biliminde: a—çelişkinin evrenselliğini ve özgüllüğünü; b—süreçteki baş, temel ve diğer çelişkiler arasındaki ilişkileri, bu ilişkiler içindeki çelişkilerin esas ve tali yönlerini; c—zıtların birliğinde, zıtların yönlerinin özdeşliği ve mücadelesini; d—çelişkilerin değişim ve karmaşık dönüşüm yöntemlerini; e—uzlaşır ve uzlaşmaz karşıtlık sorununu ayrıntılarıyla ele aldı, bu sorunlarda Marksizm-Leninizm'i daha bir kavranılır hale getirdi ve geliştirdi.

Çelişkiler yumağının somut tahlilinde Mao Zedung'un yönetimi şaşırtıcı bir çok yönlülük, karmaşıklık ve zenginliktedir. O, sadece "maddenin karmaşık ve zengin hareket biçimlerindeki çelişkinin" doğasını incelemekle kalmaz, aynı zamanda "her gelişme sürecindeki çeşitli hareket biçimlerindeki çelişkinin" doğasını da inceler. O, "her gelişme sürecindeki çelişkinin her aşamasını" incelemekle kalmaz; aynı zamanda "gelişmenin her sürecinin çeşitli aşamalarındaki çelişkinin, ve gelişmenin çeşitli aşamalarındaki çelişkinin her görünüşünü" titizlikle inceler.

Lenin, "bir şeyi bilmek için, bütün yanlarını bütün bağlantılarını ve ara bağlantılarını iyice kavramamız incelememiz gerekir. Bunu tam olarak asla başaramayacaksak da, çok yanlışlık, yanlışlıklara ve katılığa karşı en iyi güvencedir" demişti. Lenin'in bu öğütünü en iyi uygulayan, görseydi belki de Lenin'in hayrete ve hayranlığa düşürecek derecede uygulayan Mao Zedung olmuştur.

Mao Zedung, Marksist-Leninist felsefeyi, Çin ve Hint felsefesini mükemmel bir şekilde kavramıştı. Onun genel olarak felsefe, özel olarak da çelişkiler konusundaki görüşleri, bu zengin bilgiye ve fırtınalı, karmaşık sınıf mücadelesine dayanır. Çin ve Hint diyalektiğinden, materyalizmden, Asya Çarvaka-cılığından, Tao'izmden ve Konfüçyüs'ten çok şey öğrenmiştir. Bu duruma bakarak Enver Hoca O'nu, Konfüçyüs çizgisinde Çin idealizmi ve metafiziğinin derin etkisinde gösterme komikliğine düştü. Eleştirel çözümlenmenin... İmbikten geçirmenin ve özümlemenin ustasıdır O. Kime ait olursa olsun yanlış gördüğü herşeyi eleştirmiştir. Çin idealizmini, doğmacılığını ve görgücülüğünü (ampirizmini), Sovyetlerde Deborin okulu eleştirmiştir. Bunun yanında Engels ve Stalin'in bazı hatalarını eleştirmiştir. Kuşku yok ki Engels ve Stalin, felsefe alanında da Mao Zedung'un öğretmenidirler. Ama çelişkiler biliminde öğrencinin öğretmenleri değil, da bir gerçektir.

Çelişkiler alanındaki teorinin O, sınıf mücadelesine ve top-

lumsal hayata ustalıkla uygulamıştır. Bu uygulama, dünya proletaryasına önemli dersler sunacak derecede zengindir. "Pratik Üzrine" adlı denemesinde, "Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine" adlı makalesinde ve benzeri birçok yazıda, farklı çelişki tiplerinin ve farklı çözüm yöntemlerinin öğretici örneklerini sundu. Halk Demokrasisi ve Proleter Demokrasi teorisini geliştirdi. Hem halk hem de parti içindeki sınıf mücadelesine, iki çizgi mücadelesine yeni perspektifler kazandırdı.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist burjuvazi bugün dünyaya kendisini de demokrasi havarisi olarak sunuyor. Sosyal-faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğü ülkeleri, parmağıyla halklara gösteriyor ve komünizmin böyle olduğunu söyleyerek onları devrim ve komünizm davasından soğutmaya çalışıyor. Mao Zedung'un gerek halk demokrasisi, gerekse proleter demokrasi konusundaki görüşleri emperyalistlerin bu propagandalarına karşı en büyük panzehiridir. Komünistler hiçbir fikirden korkmazlar. Onlar açıklıktan, tüm fikirlerin serbestçe açığa çıkmasından ve açık ideolojik mücadeleden yanadırlar. Halk içinde, "yüz çiçeğin yanyana açmasından" "yüz fikir akımının tartışmasından" yanadırlar. Mao Zedung'un, Çin'de proletaryanın, diğer sınıfların görüşlerine karşı tutumunun ne olması konusundaki şu görüşleri son derece öğreticidir:

"Burjuvazi ile küçük burjuvazi de, ideolojilerini elbette ortaya koyacaklardır. Siyasal ve ideolojik sorunlar üzerinde kendi fikirlerini her yola baş vurarak inatla yaymaları gereği, kaçınılmaz bir gerçektir. Onlardan böyle yapmalarını bekleyemezsiniz. Fikirlerini ortaya koymalarına engel olmak için baskı yöntemleri kullanmak doğru olmaz. Tersine, fikirlerini dile getirmelerine olanak vermeliyiz ve aynı zamanda da kendileriyle tartışmalı ve iyi düşünülmüş eleştirilerimizi onlara yöneltmeliyiz. Her türlü yanlış fikri eleştirmek, kuşkusuz, bizim görevimizdir. Eleştiriden kaçınmak, yanlış fikirlerin başıboş yayılmalarına göz yummak, elbette doğru olmaz. Hatalar eleştirilmeli, zehirli otlara karşı görüldükleri yerlerde savaşım verilmelidir" (Teori ve Pratik, sf. 106)

İşte Hoca'nın ateş püskürdüğü görüşlerden birisi de budur. O yüz çiçeğe ve yüz fikre karşıdır. Baskıdan ve satırdan yanadır. Bir çiçek ya da bir fikir olmalıdır. Muhalefetten, kargaşalıktan ödü kopmaktadır. Bu yüzden Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni kavrayamaz. Bu Devrimi, tıpkı Sovyet modern revizyonistleri ve onların safında yer alan dönek Wang Ming gibi suçlar, Mao Zedung'u bu "gerici darbeye" Çin'i kargaşalığa sokmakla yargılar. Hoca sukünetten yanadır. Mao Zedung ise durgunluktan değil, bağrında devrimci filizler uç veren, proletarya ve insanlık için gelecek vadeden kargaşalıklardan yanadır. Ona göre bu tip kargaşalıklar iyidir. Çing Kang dağlarına yeniden çıkmak bile iyidir. O her zaman, "kartalları bulutların sonsuzluğunu döven" O engin gökyüzüne sırtını dayayıp kılıcını çekmeye hazırdır.

Sosyalist ekonomik inşaa konusunda da Mao Zedung Lenin'le Stalin'in görüşlerini geliştirdi. Sosyalist inşada, ücret ve fiat sorununu, değer yasanının rolünü, meta üretiminin olumlu ve olumsuz rolünü, kapitalist ve "sosyalist" karakterini daha bir açıklığa kavuşturdu. Tarım ile sanayi arasındaki ilişkiyi doğru bir hatta oturttu. Stalin'i hafif sanayiye ve tarıma yeterince önem vermemekle eleştirdi. Ağır sanayinin öncelikli gelişmesine özel ağırlık verilmesi yerine, "ağır sanayinin öncelikli gelişmesini, tarım ve sanayinin birlikte desteklenmesinin şartı haline getirilmesini" savundu. Sanayinin ve tarımın kilit sektörlerini isabetlice tesbit etti. Kollektif mülkiyetle kamu mülkiyeti, birinden diğerine geçiş biçimi gibi sorunlarda; ayrıca, devlet, kollektif çiftlikler ve birey arasındaki, birikimle tüketim arasındaki ilişki ve çelişkiler sorununda yeni, öğretici açıklamalarda bulundu. Mao Zedung, ekonomik inşaa sorununda, devrim perspektifinden, kitlelerin bilinçlendirilmesi, insiyatifi ve mücadelesi perspektifinden yaklaştı. "Büyük ölçekli sanayinin sosyalist dönüşümün temeli olduğu" görüşünün yeterli olmayacağını savundu. Yeni üretici güçlerin tam gelişmesinin, geri kalmış üretim ilişkilerini dönüştürmenin ön koşulu olmadığını, aksine, üst yapının, yani insiyatifin ve devrimin bu dönüşümde ön koşul olduğunu söyledi. Tarımın sosyalist dönüşümünü yalnızca makinalaşmaya bağlayan ekonomist

görüşe karşı çıktı. Bu konuda kitlelerin bilinçlenmesinin, ideolojik dönüşümünün ve hareketinin büyük rolüne dikkati çekti. Siyaseti ve kitleleri birinci, teknoloji ve kadro unsurunu ise ikinci planda ele aldı. Maddi teşvik yerine komünizmi ve sınıf mücadelesini; parça başına ücret yerine saat, başına ücreti teşvik etti.

Statükoculuğa, ebedi sükünetçi anlayışlara, cennet sessizliğindeki komünizm hayallerine hep karşı çıktı. Ona göre sosyalizmden komünizme, yani emeğe göre dağılımdan ihtiyaca göre dağılıma geçiş bile devrimcidir. Komünizmin bir devresinden diğerine geçiş de öyle. Kuşkusuz bu, kendi deyişiyle, bir sınıfın bir başka sınıfı devirmesi şeklinde olmayacaktır. İleri bir üretim ilişkisinin geri bir üretim ilişkisini aşması şeklinde; ilerinin gerinin alışkanlıklarını, "tutucu katmanların", "müktesap hak gruplarının" vs. direncini kırması, aşması şeklinde olacaktır. İtici güçler, her zaman çelişiklerdir.

Ölümünün onuncu yılında, Marksizm-Leninizmi bir üst aşamaya vardırıran bu büyük ustayı saygıyla anıyoruz. Peki hiç hatası olmamış mıdır? Hatasız insan olurmu hiç? Kendi deyişiyle, iyi insan, hiç hata yapmayan değil, az hata yapan insandır. Mao Zedung, hatalarını, eksikliklerini birçok yerde belirtmiştir. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, yüzde yetmiş doğru, yüz de otuz ise hatalı olduğunu söyleyen kendisiydi. Ama O'nun farkına varmadığı bugün bizim görebildiğimiz hataları da vardır.

Lenin, "bir ülke ne kadar geri olursa, kapitalizmden sosyalizme geçiş o kadar güç olur" diyordu. Mao Zedung, Lenin'in bu doğru görüşüne şu yanlış görüşle karşı çıktı: "Bugün bu iddia doğru görünmemektedir. Aslında ekonomi ne kadar geri olursa geçiş o kadar daha az zordur, çünkü halk ne kadar yoksul olursa devrimi o kadar çok ister" dedi. Bu görüş, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in savunduklarıyla çelişen yanlış bir görüştü. Sosyalist inşada üretici güçlerin, teknolojinin rolünü küçümseyen, altyapıya layık olduğu rolü reva görmeyen, iradeciliğe kaçan bir görüştü. Marx haklı olarak, "Endüstri bakımından daha gelişmiş ülke az gelişmiş olana gelecekteki hayalini gösterir" demişti.

Stalin, "... komünizme doğru gidiyoruz. Devlet komünizm döneminde de varlığını sürdürecektir mi? Evet, eğer kapitalist kuşatma ortadan kaldırılmazsa, eğer dış askeri saldırı tehlikesi yok edilmezse, sürdürecektir" diyordu. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden önce Mao Zedung'da Stalin'in bu ilkesel hatasına, emperyalizm şartlarında tek ülkede komünizmin kurulabileceği şeklindeki kaba hatasına aynen katılıyordu. Sovyet iktisadının eleştirisinde şöyle diyordu: "640. sayfa, komünizmin kurulmasından sonra bile, emperyalist ülkeler varoldukça, devletin gerekli olmaya devam edeceğini söylüyor. Bu tavır doğrudur." Kültür Devrimi'nden ve sonrasında, Mao Zedung bu görüşü değiştirdi. Çünkü bir bütün olarak teorisiyle çelişiyordu. Emperyalist ülkelerin var olduğu şartlarda komünizm kurulabilir mi hiç? Komünizm, emperyalizmin yokoluşundan çok sonraki bir dönemin toplumsal sistemi olarak dünyanın büyük bir bölümünde ya da bütününde doğacaktır.

Ayrıca Mao Zedung, ÇKP onuncu kongresinde savunulan ve üç dünya teorisinin özünü teşkil eden, "devletlerin bağımsızlık istediği" şeklindeki görüşü ömrünün son dönemlerinde savunmak ya da bu görüşün savunulmasına göz yummak gibi bir hataya düşmüştür.

1956'da ÇKP/MK, Siyasi Bürosu, Stalin'e haklı olarak şu eleştiriye yöneltiyordu.

"O bir yandan tarihi yaratanın halk olduğunu, partinin kitlelerle kaynaşması gerektiğini, parti içinde demokrasi, özeleştiri, alttan eleştirinin geliştirilmesi gerektiğini savundu. Diğer yandan kişiye tapmanın yayılmasına göz yumdu..."

Bu eleştiri, Büyük Proleter Kültür Devrimi sonrasında Mao Zedung'u için de geçerlidir. Kişiye tapma akımının, bir milyara yakın insan deryasında dalga dalga yayılmasına önemli ölçüde göz yumdu Mao Zedung;

Kuşkusuz bu hatalar, büyük bir Marksist-Leniniste, dünya proletaryasının öğretmenine, komünizmin beşinci büyük ustasına aittir. Komünistler hiç bir zaman ustalara mükemmeliyetçi bir kafayla, bir cizvit papazı ya da molla kafasıyla yaklaşmazlar. Onları, sevapları ve günahlarıyla birlikte ele alıp değer-

lendiriler. Mao Zedung'a toz kondurmayanlardan korkmalıyız. Bir zamanlar Mao Zedung'a toz kondurmayanlar, Stalin'i yücelterek Mao Zedung'un kuyusunu kazdılar. Şimdi ise komün-tern'in ve Stalin'in kuyusunu kazıyorlar.

Bugün dünyada durum hiç iyi değildir. Gökkubenin altında herşey karmakarışıktır ama işler yolunda değildir. Emperyalist savaş tehlikesi geçmişe nazaran artmıştır. Dünya proletaryası, kazandığı tüm iktidarları kaybederek tarihinde en büyük yenilgiye uğramıştır. Şimdi yerküre de, karada ve okyanusların üzerinde beş esaslı rüzgar esiyor. Birinci rüzgar, başını kapitalist-emperyalist ülkelerin çektiği, açık anti-komünist kara rüzgardır. İkincisi, başını Rus sosyal-emperyalistlerin çektiği, Çin'deki ve Arnavutluk'taki geriye dönüşten sonra daha güçlü bir dünya sistemi haline gelen modern revizyonizmdir. Üçüncüsü, komünizme, özellikle Lenin'in ve proletarya diktatörlüğünün şahsında saldıran "Avrupa komünizmi"dir. Dördüncüsü, geriye dönüşleri, "tek ülkede sosyalizmin inşa edilmeyeceğine" ilişkin teorisinin doğrulanmasına kanıt olarak gösteren ve modern revizyonizmin yedeğinde güçlenmeye çalışan Troçkizm rüzgarıdır. Beşinci rüzgar ise, bir hayli kan kaybeden ve şimdilik cılız bir şekilde esen komünizm rüzgarıdır. İdeolojik cephe, devrime ilgi duyan milyonlarca insanın kafasında at izi kurt izine karışmış gibidir. Bazı iyi niyetli insanlar "n'oluyor" diye soruyorlar. Sis çok yoğun olduğunu, ufuk çizgisinin ve güneşin görünmediğini söylüyorlar. Bazıları ise sık sık saate bakıyor. Deccal'ın, kıyameti haber vermek için yakında yere ineceğini, Yecüc Mecüc'ün büyük bir hurra ile İskender seddini yıkarak dünyaya egemen olacağını ileri sürüyor.

Bu karmaşık durum, yani proletaryanın her yerde iktidarı yitirmesi ve artan savaş tehlikesi devrim saflarında önemli bir tereddüte, arayışa yol açmıştır. Birçok insan Troçki'nin teorilerine karşı daha açık hale gelmiştir. Mükemmeliyetçi anlayışlar; saf, lekesiz KIZIL YOL hayalleri; küçük mevzileri ve mücadelesi küçümseyen, bunları bir çırpıda reformizm ve ekonomizmle mahkum eden BÜYÜK HEDEFLER aşkı; tüm bunlar, anafolar halinde ortaya çıkıyor ve komünist safların iklimini bozuyor.

Aramızda Peygamber var mıdır, bilemiyoruz. Ama bazı insanlar büyük kehanetlerde bulunuyorlar. Yelkenlerini geniş geniş açarak okyanuslara, iddialı, büyük keşiflere çıkıyorlar. Lenin'in sol komünizmini, bazı makalelerini, Dimitrof'u komün-tern'i ve Stalin'i operasyon masasına yatırmak istiyorlar. Hiç kuşku yok ki, komünistler için hiç bir şey eleştiri dışı tutulamaz, tabu haline getirilemez. (Hele ki böylesine büyük bir yenilgiden sonra) Ama hayatın ve zamanın doğruladığı gerçekleri sigaya çekmek farklı bir şeydir. Bugün dördüncü Enternasyonalin yani Troçkistlerin, mızrağın sivri ucuna hangi hedeflere yönelttiğine dikkat etmeliyiz. Bugün yapılması gereken şey, genel olarak beş ustayı, özel olarak da Mao Zedung'la Stalin'i kararlılıkla savunmaktır. Beş ustadan herhangi birini savunmadan diğerlerini savunmak mümkün değildir.

Mao Zedung'un ölümünün onuncu yılında dünyamıza şöyle bir bakıyoruz ve durum iyi değildir diyoruz. Biz komünistler emperyalist savaşın en içten, en kararlı düşmanlarıyız. Savaş istemiyoruz, bin kez istemiyoruz. Devrime dört elle sarılmamızın nedenlerinden birisi de budur. Çünkü emperyalist savaş ebediyen mezara gömecek olan biricik unsur devrimdir. Biz komünistler savaş istemiyoruz. Muhtemel bir savaşın engellenmesi için de en geniş mücadele birliğini savunarak mücadeleden yanayız. Ama savaş engelleme mücadelesini devrimle birleştirerek, onu genel devrimci mücadelenin bir parçası şeklinde ele alarak...

Evet evet kesinlikle savaş istemiyoruz. Ama çıkacak bir savaştan da korkmuyoruz. Emperyalistler, sosyal-emperyalistler çıkacak bir savaşta tüm insanlığın yok olacağını söyleyerek devrime ve halklara gözdağı vermeye çalışıyorlar. Hiç bir güç dünya proletaryasını ve dünya halklarını toptan yoketmeye kadir değildir. Onlar, çıkacak bir savaşta proletaryanın yıkıntıların altından doğrularak emperyalist karargahlara yü-

Parti—Ordu

"Marksist-Leninist teori ile silahlanmış, özelleştirilmiş yöntemi kullanan ve halk kitleleriyle kaynaşmış disiplinli bir Parti; böyle bir Partinin önderliğinde bir ordu; böyle bir Partinin önderliğinde bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci gurupların bir Birleşik Cephesi. Düşmanı işte bu üç temel silahla yendik."

"Partimiz, Çin Devriminin genel çizgisini ve genel siyasetini tesbit ettiği gibi, çeşitli özel çalışma çizgilerini ve özel siyasetleri de tesbit etmiştir. Ancak, birçok yoldaş, Partinin özel çalışma çizgilerini ve özel siyasetlerini akılda tuttuğu halde, çoğu zaman Partinin genel çizgisini ve genel siyasetini unutmaktadır. Eğer gerçekten Partinin genel çizgisini ve genel siyasetini unutursak, kör, olgunlaşmamış ve kafası bulanık devrimciler olup çıkarız ve özel bir çalışma çizgisini, özel bir siyaseti uygularken yönümüzü şaşırıp bir sağa, bir sola yalpalarız. Bundan da çalışmalarımız zarar görür."

"Çin Kızıl Ordusu devrimin siyasi görevlerini yerine getiren bir silahlı teşkilattır. Kızıl Ordu, özellikle şu sıralarda sadece savaşmakla yetinmemeli, düşmanın askeri gücünü yok etmek için savaşmanın yanı sıra, kitleler arasında propaganda yapmak, kitleleri örgütlendirmek ve silahlandırmak, devrimci siyasi iktidarı ve Parti örgütlerini kurmaları için onlara yardım etmek gibi önemli görevleri de omuzlamalıdır. Kızıl Ordu savaşmak için savaşmaz; kitleler arasında propaganda yapmak için kitleleri örgütlemek ve silahlandırmak için ve devrimci siyasi iktidarı kurmalarına yardım etmek için savaşır. Bu amaçlar olmazsa, savaş anlamını kaybeder, Kızıl Ordunun varlık nedeni de ortadan kalkar."

"Siyaset ve taktik Partinin hayatıdır; bütün kademelerdeki yönetici yoldaşlar, siyasete ve taktiğe tam bir dikkat göstermeli ve bu konuda en ufak bir ihmalde bulunmamalıdır."

"Bir halkın ordusu yoksa, hiçbir şey yoktur."

Silahlı mücadele—Kitle çizgisi

"Silahlı mücadele olmasaydı, Çin'de proletarya, halk ve Komünist Partisi, zerre kadar önemsenmez ve devrimin zafere ulaşması imkansız olurdu. Bu yıllarda (Partinin kuruluşundan bu yana geçen onsekiz yıl içinde) Partimiz devrimci savaşımlardan geçerek gelişti, sağlamlaştı ve Bolşevikleşti. Hiç şüphesiz, silahlı mücadele olmadan Komünist Partisi bu günkü durumuna gelemezdi. Bütün Partili yoldaşlar, kanımızla kazandığımız bu tecrübeyi asla unutmamalıdır."

"Kitlelerle bağ kurabilmek için, onların ihtiyaçlarına ve isteklerine uygun hareket etmek gerekir. Kitleler için yapılan bütün çalışmalarda, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bir bireyin istediğinden değil, kitlelerin ihtiyaçlarından yola çıkılmalıdır. Sık sık şöyle bir durumla karşılaşılır: Kitlelerin objektif olarak belli bir değişikliğe ihtiyaçları vardır, ama subjektif olarak henüz bu ihtiyacın bilincine henüz istekli ya da kararlı değildirler. Böyle durumlarda sabırla beklemeliyiz. Çalışmalarımız sayesinde kitlelerin çoğunluğu o ihtiyacın bilincine varıncaya ve değişiklik için istekli ve kararlı bir hale gelinceye kadar o değişikliği yapmamamız gerekir. Aksi takdirde, kendimizi kitlelerden tecrit ederiz. Kitleler bilinçli ve istekli olmadıkları sürece, onların katılmalarını gerektiren bütün çalışmalar, kağıt üzerinde kalır ve başarısızlığa uğrar... Burada iki ilke söz konusudur. Birincisi, kendi kafamızdan kitlelere yakıştırdığımız ihtiyaçlar değil, onların gerçek ihtiyaçları; ikincisi bizim kitleler adına kararlaştırdığımız istekler değil, kitlelerin kendi başlarına kararlaştırdıkları istekler."

Mao Zedung ve Halk Ordusu Komutanı Çu-Teh

"Kitlerler henüz uyandırılmadan taarruza geçmeye kalkışsaydık, bu maceracılık olurdu. Kitleleri, isteklerine aykırı bir şey yapmaya zorlasaydık, hiç şüphesiz başarısızlığa uğrardık. Kitleler ilerlemeyi istediği zaman ilerlemeseydik, bu sağ oportünizm olurdu."

Büyük Proleter Kültür Devrimi

Mao Zedung'un kültür devrimini tahlil edişi:

1- Büyük Proleter Kültür Devrimi İçinde Yer Alan Dört Aşama.

Büyük proleter kültür devriminin ilk yılı düzenlemeler yapmakla geçti; ikincisi ise geçici iktidar organlarının kurulmasıyla ve düşüncenin devrimcileştirilmesiyle, zafere ulaşmak amacıyla gösterilen çabalarla geçti; Üçüncü yıla düzenin sağlandığı yıldır. Şu sıra yapılacak olan şey geniş eleştirilerde bulunmak, büyük ittifakları sağlamak ve elde edilen bileşimleri üç katına çıkarmaktır.

Yao Ven-yuan'ın makalesi bir sinyaldi. Bu makaleye, Peng Çen ve diğerleri tarafından şiddetle karşı konuldu; bu makalenin bir broşür şeklinde yayınlanması için benim bulunduğum öneri dahi kesinlikle reddedildi. Sonuç olarak, iki çizgi ve iki yol arasındaki meselelerin açıkça ortaya konulduğu 16 Mayıs Tamiminin taslağını hazırlamak zorunda kaldım. O sıralar insanların çoğu benim eski kafalı bir insan olduğum düşüncesindeydi ve kendi görüşlerimle fikir birliğinde olan yegane varlık da gene kendimdim. Daha sonra bu haleti ruhiye içinde Sekizinci Merkez Komitesinin Onbirinci Plenumuna gittim. Az bir çoğunluk tarafından destekleniyordum. Bir çok yoldaş görüşlerimi kabul etmediler; örneğin Li Çing-çuan ve gene Liu Lan tao. Olayların nasıl geliştiğini göreceğiz. Yao Ven-yuan'ın makalesinin yayınlanmasından Onbirinci plenuma kadar geçen süre Büyük Proleter Kültür Devriminin ilk aşamasıydı.

Merkez Komitesi toplantısından sonra burjuva gerici çizginin eleştirilmesine ağırlık verildi. Bu çizginin eleştirilmesi, bir çok devrimcinin devrimci çöşkusunu arttırdı. Devrimci gelişimin kanunlarına uygun olarak, devrimci aydınlar ve genç öğrenciler ilk olarak bilinçlenenlerdi. Ocak fırtınası bütün ülkeyi şardığında, bu yılın ocak ayında Şangay işçileri ve tüm ülkenin işçi ve köylüleri ayaklandılar. Hareketin gelişimi işçi ve köylülerin hâlâ ana gücü oluşturduklarını gösterdi. Askerler aslında üniforma giymiş işçi ve köylülerdi. Burjuva kademeler ancak geniş işçi ve köylü kitleleri ayaklandığında tam olarak ezilmişti. O sıra devrimci aydınlar ve genç öğrenciler geri plana düşmüşlerdi.

Öyle değil mi? İşçiler ayaklanmalarıyla birlikte, gerici ekonomizmi ezmişler, kapitalist yolu tutanlardan iktidarı geri almışlar ve büyük devrimci ittifakları ve üçlü bileşimleri hızlandırmışlardı. Üçlü bileşim, devrimci hareketin gelişiminde olduğu gibi, demokratik hareketin ve büyük proleter kültür devriminin gelişiminin de kanunudur. Demokratik devrimin 4 Mayıs Hareketini ilk uyandırdığı kesim devrimci aydınlardı. Fakat kısa bir süre sonra, Kuzey Hareketinin ve Uzun Yürüyüşün ana kuvveti haline gelen işçi ve köylüler oldu.

Sekizinci Merkez Komitesinin Onbirinci plenumundan Ocak Fırtınasına kadar geçen süre ikinci aşama olarak kabul edilebilir. Ocak Fırtınasından, iktidarın ele geçirilmesi, büyük ittifaklar ve üçlü bileşimler ve ötesi de üçüncü aşama olarak ele alınabilir. Geniş işçi ve köylü kitlelerinin büyük ittifaklara hayat vermiş olmasına ve Merkez Komitesinin büyük ittifaklarının hızla gerçekleştirileceği umudunda olmasına rağmen, proletarya gene de dünyayı değiştirmede kendi dünya görüşünü izlemek durumundaydı. burjuvazi de dünyayı kendi dünya görüşüne değiştirmek istemekteydi. Bununla birlikte aydınlar ve genç öğrenciler arasında yaygın bulunan küçük burjuva ve burjuva ideolojisi, bu durumu bozdu. Her sınıf inatla kendi varlığını ifade etmek istiyordu. Sınıf mücadelesinin kanunları, kişilerin subjektif arzularına göre değişemeyeceğinden ittifaklar oluşturamadık ve oluşturulan ittifaklar da kısa zamanda parçalandılar ve biz onları tekrar bir araya getiremedik. Biz, gidışatımızı bir dereceye kadar yavaşlatmak zorundaydık.

Çi Pen-yu'nun "Yurtseverlik mi Ulusal İhanet mi?" ve "Proletarya Diktatörlüğüne İhanet Kendi Kendini Yetiştirme Adlı Kitapta Başlıca Unsuru Oluşturur" adlı eserleri yayın-

landıktan sonra hareket dördüncü aşamaya girdi. Bu, iki çizgi iki sınıf arasındaki mücadelede kritik bir nokta idi. Aldatılanların tavrı meselesi üzerine bir kaç şey söylemem gerekiyor. Çoğu, işçiler, köylüler ve Parti ile Birliğin kilit kadroları idi. Kitlelerin ve kadroların % 95'inden fazlasına karşı güven beslemeliydik. Gene aynı şekilde geçici olarak aldatılanlara da... Bu herkesin üzerinde oturup ciddi ciddi düşünmesi gereken bir sorundur.

İşçilerin, köylülerin ve askerlerin karşı devrimci revizyonistlerle doğrudan ilişkileri yoktu. Her şeyin ötesinde, bu karşı devrimci revizyonistler, kızıl bayrağa saldırmak için kızıl bayrak sallamışlardı. Merkez Komitesinin talimatlarının ardına sığınmışlardı. Buna rağmen, Partiye ve Birliğe bağlı kadrolar gibi, işçi, köylü ve asker kitleleri de sağlam proleter duygulara sahiptiler.

Artık gözler sınıf mücadelesine çevrilmiş bulunuyordu. İşçi ve köylü kitleleri gerçekten Marksizm-Leninizmle silahlanmış bulunuyorlardı; bu güçlü bir maddi kuvvettir. Aydınlar işçiler ve köylülerden daha çabuk geliyordu ve çok daha esnek olup, uyum gösteriyorlardı ama, oportünizme çoğu kez kesin bir eğilim taşıyorlardı. Eğer devrimci aydınlar devrimci mücadeleyi sonuna kadar sürdürmek istiyorlarsa, emek yoluyla kendilerini reforma tabi tutmak zorundadırlar. Bunlar, genç öğrenciler de dahil olma üzere, aldıkları eğitimden dolayı, onlarca yıldır esas olarak burjuvaydılar. Burjuva düşüncesi kanlarına işlemişti. Dünyaya bakış açılarını değiştirmek için büyük çaba sarfetmedikleri sürece, olaylar zıttına dönüşmeye devam edecektir. Partimize dahil olsunlar veya olmasınlar, hâlâ aydınların büyük bir çoğunluğunun esas olarak burjuva kaldıkları kanısındayım. Bu görüşün günümüze uyup uymadığı hususunda lütfen düşünün. Sınıf mücadelesinin bu kriik anında, hepimiz bakış açımızı reforma tabi tutmanın üzerinde önemle durmalıyız.

2- Şimdiki Büyük Stratejik Durum, Büyük Devrimci Eleştiri İçin Büyük İttifakları ve Üçlü Bileşimleri Oluşturmaktır.

Şimdiki büyük kültür devrimi kısa bir süre içinde sona erecek gibi değildir. Daha da derinleşmiş bir halde çok daha geniş bir çapta sürecektir. Parti içinde iktidar sahibi bir avuç kapitalist yol izleyicisi, daha da yoğun güçler tarafından eleştiriye tabi tutulmalıydılar. II. Plenum hakkında propaganda yapmalı, başarılarımız ve çizgimiz hakkında konuşmalıyız. Eğer iktidar sahibi bir avuç kapitalist yol izleyicisini yıkmak istiyorsak, bunu

sadece örgütsel olarak değil, fakat aynı zamanda siyasi ideolojik olarak da teorik alanda yapmalıyız. Bu ülke ve dünya açısından hayati bir meseledir. Revizyonizm yenilgiye uğratılmadığı takdirde yeniden restorasyon aşamasına girecektir. Bu nedenle bu büyük bir tarihi görevdir. İleriye baktığımızda, bu işin tamamlanmamış olduğunu görürüz.

Bu büyük mücadelede, sadırını iktidar sahibi kapitalist yol izleyicilerine, revizyonistlere yönelmeliyiz. Bu insanların bazıları Partiye sızmış olup liderlik mevkiilerini ele geçirmişlerdir. Bütün kötülüklerin bütün günahların, destekleyicisi ve koruyucusudurlar. Sömürücü sınıfların bütün iki yüzlülüklerine sahiptirler.

İçten bir itaat göstermezken, verilen emirlere uyar gibi görünürler. Bunlara güvenilmez. Yüzünüze gülüp, arkanızdan kuyunuzu kazarlar. Büyük bir gürültü ile sık sık Marksist-Leninist sözler ederler. Ne var ki bu sözün hemen arkasından bir "fakat" eklerler. Bu kızıl bayrak sallayanlar, daha da tehlikelidirler. Bunlara karşı kendimizi daha fazla kollamalıyız

Son yıl içinde gelişen bu muazzam değişiklik içinde, doğal olarak her yanda kargaşalık hüküm sürüyordu. Farklı yerlerdeki kargaşalıklar arasında bir bağ yoktu. Çelişkiler bir kez ortaya çıktı mı çözümlenmelerinin kolaylaşması bakımından, şeddetli mücadele gene de iyi bir şeydir. Bu büyük kültür devriminde kayıplar çok az, kazançlar ise muazzamdır.

Gürültü patırtıdan korkmamalıyız. Ne kadar büyük olursa o kadar iyidir. Yedi sekiz kadar gürültü patırtı ile, birbirine bağlı olan şeyler ayrışır ve bir sonuç alınır. Ne tür bir gürültü olursa olsun korkmamalıyız. Çünkü biz korktukça o kadar kötü olacaktır. Fakat bu gürültü patırtı içinde silah kullanmamalıyız. Her hangi bir zamanda, silah kullanmak kötü bir şeydir.

Bütün ülke büyük bir kavganın içindedir. bu kaynaşma, içinde tohumları taşır ve bu tohumlar da zamanı gelince açılırlar. Burjuva akademik yetkililerinin düşüncelerine karşı çıkılmalıdır. Bu düşünce ezilmedikçe, sosyalizm kurulamaz, mücadele-eleştiri-dönüşüm asla gerçekleştirilemez.

Eğer bir yük arabası çok hızlı kullanılırsa, tepetaklak olur. Size selam vereni dinlemelisiniz. Bugün esas olan şey, büyük ittifaklar, üçlü bileşimler ve kötü kişilerin, iblislerin kovulmasıyla, parti örgütlerinin yeniden canlandırılmasıdır. Bence, Dokuzuncu Parti Kongresi de dahil her düzeydeki Parti kongreleri, gelecek yıl bu zamana bırakılabilirdi. Yorulmuş ve her şeyden kurtulmak ister bir ruh hali içine girmemelisiniz.

Bugün, büyük ittifakların oluşturulmasının önüne dikilen engeller, iki yerden kaynaklanmaktadır: bir yandan Parti içindeki kapitalist yolun izleyicisi yetkililerden, diğer yandan ise, isyancılar arasında büyük ittifaklar oluşturmada isteksizlik şeklinde kendini gösteren kendini dağın tepesinde görme duygusundan...

Devrimci komiteler kurulduğunda, küçük burjuva devrimcilerinin çok iyi yönetilmeleri gerekir. Kurtuluş Ordusu için, "Orduyu Destekle, Halkı Korum" sloganına ihtiyacımız vardı. Silahlı mücadeleye ilişkin bütün ülkeden gelen son derece detaylı sloganlara bakıldığında, bunun o kadar da çok olmadığı görülür. Bazı silahlı mücadele örnekleri vardır ama bazı raporlar da tıpkı fazladan tahıl yardımı almayı amaçlayan tabii afetlere ilişkin bir takım raporlar gibi asılsızdır. Kadrolar meselesine gelince, halen ülkede olduğu gibi "azınlığı korumak için çoğunluğa saldırmak" anlayışını eleştirmeliyiz. Büyük ittifaklar, üçlü bileşimler ve solun desteklenmesi değişmez ilkelerdir. İktidarın ele geçirilmesi, ordu ve kadrolar günümüzün büyük sorunlarıdır. İktidar ele geirildiğinde onun elde tutulması, halen büyük bir sorundur. Bu sorunlar kavrandığı takdirde siyasetin ana çizgisi elde edilir. Aksi takdirde başarısızlığa uğranılır. Biz eleştiri ve meselelerin özünü de kavramalıyız. *Kızıl Bayrak*'da öze ilişkin bir makale yayınlandı

3-Devrimci İsyancılar Dünya Görüşlerini Yeniden Şekillendirmede Çok Gayretli Olmalıdırlar

Sınıf mücadelesi içinde böyle bir kritik anda, kendi dünya

görüşümüzü yeniden şekillendirmenin üzerinde önemle durmalıyız. Devrimci solcular, her zamankinden daha fazla burjuvaziyi tasfiye etmenin ve proletaryayı ilerletmenin zorunluluğu altındadırlar. Aksi takdirde burjuva ideolojisi daha uzun bir zaman temizlenemeyecek ve olayları zıttına dönüştürecek. buna inanmıyor musunuz? O halde, size sosyalizmden komünizme nasıl geçeceğimizi soracağım. Eğer kapitalist yolun izlenmesi şeklindeki hatanın bir daha tekrarlanmamasını garanti altına almak istiyor ve ulusun meseleleri ile gerçekten ilgileniyorsak, kendi dünya görüşümüzü yeniden şekillendirmede çok gayretli olmalıyız.

Bu, bütün ittifakın oluşturulmasında iki ön koşulun son derece önemli olmasına bakar. Birincisi, ancak mücadele içinde yaratılan bir ittifak güçlü olabilir. Çünkü mücadele esas, birlik talidir. Bazıları Çin halkının barıştan çok hoşlandığını söylerler. Ben pek o kanıda değilim. Çin halkı, kavgacı bir tabiata sahiptir.

"Devrim bir suç değildir, isyan haklıdır" anlayışı, şu sıra aşırı ölçüde uygulanmamalıdır. Devrimin de, savunmanın da güçlü sınıfsal nitelikleri vardır. Devrimci kadrolar, tam bir haklılıkla ve cesaretle korunmalıdırlar. Sağcı olmaktansa, solcu olmak iyidir. Aslında sağcılık olan, görünüşteki "solculuk", gerçek olmaktan ziyade daha çok dıştan bakıldığında devrimci gözükür. Ama biz bunu kastetmiyoruz. Bu burjuvaziye ait olan bir şeydir.

4-Çin Dünya Devriminin Donatım Merkezi Olmalıdır.

Modern silahlar, güdümlü roketler ve atom bombaları çok çabuk imal edildiler. Bir Hidrojen bombasını sadece iki yıl sekiz ayda imal ettik. Amerika, Fransa ve İngiltere'den daha hızlı bir gelişme içindeyiz. Şu anda dünyada dördüncü sırayı tutuyoruz. Güdümlü roketler ve atom bombası büyük başarılarıdır.

Bütün bunlar Kruşçev'in "yardımları" sonucu olmuştur. Onun zorla ülkemize soktuğu uzmanlarının bizi kendi yolunuza tutmaya itmeleri ve ülkeden atılmaları ile başarılmıştır. Ona büyük bir madalya borçluyuz.

ABD emperyalizmi daha da tecrit bir durumdadır. Bütün dünya halkları ABD emperyalizminin savaşa yol açan başlıca etken olduğunu bilmektedir. Bütün dünya halkları, hatta Amerikan halkı dahi Amerikan emperyalizmine karşıdırlar. Sovyet revizyonizmi, özellikle Orta Doğu meselesinde, daha da teşhir olmuş bir durumdadır. Sovyet revizyonistleri yeniden Kruşçev'in hilelerine başvuruyorlar. BAC'ye (Birleşik Arap Cumhuriyeti) 2000'den fazla askeri uzman gönderdiler. Önce maceracılığı körüklediler daha sonra da savaş gemilerini gönderdiler. Sonra da BAC'yi ilk saldıranın kendileri olmaması hususunda ikna edip Conson'a ateş hattında, Kruşçev günlerinde ateş hattı olmadığını söylediler. Conson, İsrail'e ani saldırıya geçmelerini söylemekte zaman yitirmedi. BAC'nin savaş uçaklarının % 60'ı daha yerde iken tahrip edildiler. Sovyet yardımı BAC'ye 2.300.000.000'a mal oldu ama BAC sonunda teslim olup, savaşa son vermek zorunda kaldı. Bu, milliyetçi devletlerin nasıl ihanete uğradıklarına dair bir başka büyük örnektir.

Bir çok yerde Çin aleyhtarlığı hüküm sürmektedir ki bu da, bizim tecrit olduğumuz intibahı uyandırmaktadır. Gerçekte ise, Çin'in, Mao Zedung düşüncesinin ve büyük kültür devriminin etkisinden korktukları içindir ki, Çin aleyhtarlıdır. Kendi halklarını ülkelerinde zaptetmek ve kamuoyunun hoşnutsuzluğunu saptırmak amacıyla Çin'e karşı çıkıyorlar. Çin aleyhtarlığı, ABD emperyalizmi ve Sovyet revizyonizmi tarafından birlikte planlanmıştır. Bu bizim şu sırada tecrit olduğumuzu fakat, etkimizin bütün dünyada büyük bir hızla yayılmakta olduğunu gösterir. Çin'e ne kadar fazla karşı çıkarlarsa, halk devrimini de o kadar fazla tahrik etmiş olurlar. Halklar, Çin'in yolunun kurtuluş yolu olduğunu anlıyorlar. Çin, dünya devrimini sadece siyasi değil fakat aynı zamanda teknik ve askeri bir merkezi de olmak zorundadır.

Jean Daubier, Çin Kültür Devrimi Tarihi sf: 65-69

Kültür—Sanat

"Bugün dünyada her kültür, her sanat ve edebiyat belli bir sınıfa aittir ve belli bir siyasi çizginin hizmetindedir. Aslında sanat için sanat, sınıflar üstü sanat siyasetten uzak ya da bağımsız sanat diye bir şey yoktur. Proleter sanat ve edebiyat, proleter devrimci davanın bütünüdür; ayrılmaz bir parçasıdır; Lenin'in dediği gibi, bütün devrim makinesinin 'dişlileri ve çarkları'dır." Mao

"Mao'nun şiirleri eski Çin geleneği içinde yazıldılar. Bununla birlikte, klasik biçime ve çeviriye rağmen, içerik 20. yy.'ın herhangi bir insanı için geçerlidir"

Nazım Hikmet

"Çok yönlü bir insan olan Başkan Mao Zedung (1893-1976) zaman zaman şiir de yazmıştır. Bilgelik ve şiirin çok eskilere dayandığı bir ortamda yetişen Mao'da eski Çin şiirinden ve bilgeliğinden etkilenmiştir. Şiirlerinde bu özellik açıkça görülmektedir. Halk bilgeliği diyebileceğimiz bir tür bilgelikle öğreti niteliği kazanmış geleneksel Çin bilgeliği Mao için önemli ve vaz geçilmez bir kaynak olmuştur..... eski simgelerin ve motiflerin çağdaş olaylar önünde nasıl ustaca kullanıldığı da görülmektedir. Bu da Mao Zedung'un bir siyasa adamı olduğu kadar bir kültür adamı da olduğunun en iyi kanıtıdır"

Yazar
Eray Canberk

Mao Zedung'u Hatırlamak

Hatırlarız O'nu
Toprak yeşerince
Karlı doruklara vurunca
günışığı
Şafağın ilk çılgılığında
Gök gürleyince
Ve burcu burcu
"Kırmızı turuncu
Yeşil, mavi, çivit mavisi
Ve menekşe moru"
Altın sarısı ve doru
Renklerde gülünce
gökkuşağı.

Ve ilkbaharda
Nehirlerin uğultusunda
Cemre kıvılcımında
Çiğdem buğusunda
Ve.....
Ve de.....
Hatırlarım
O'nu
Ateşin kahredici renginde
derininde...

Günde bin kez selam gönderdiğimiz
Tepeden tırnağa silahsız
Ama döğüşen
Gözlerini kırpmadan düşen
Üç kıta insanının
Güleç yüzünde
Bir de
Mahzun gözünde
Kara inci çocuğun

Hatırlarız O'nu
Aç bir bebek gibi
Olsak da memede
Kırmızı bir bayrak altında
Ya da
Yanan bir mevzide
Duvar dibinde
Mengenede.

M. Oruçoğlu
20 Eylül 86

Leuşan Giçidi

Yaman esiyor batı rüzgarları,
Yaban kazı sabah ay'ının buz kesmiş maviliğinde
bağırıp duruyor.
Sabah ay'ının buz kesenleri,
Kırık kopuk bir gürültüyle koşuyor atlar,
Boru yavaştan bir soluk veriyor.

Bu güçlü geçidin demirden olduğuna
inanmıyor musunuz?
Şimdiden sonra dev adımlarla aşacağız tepelerini
Aşacağız tepelerini:
Bir denize benziyor bu yeşil dağlar
Kana benziyor can çekişen güneş.

Tapoti

Kırmızı, turuncu, yeşil, mavi, çivit mavisi
menekşe moru
Bu renk renk şeritle gökte oynaşan kim?
Yağmur sonunda, gün batarken,
Zümrüt yeşili bir hava yükseliyor dağdar

Eskiden kıyasıya bir savaş oldu burda
Delik deşik etti kentin duvarlarını toplar.
En güzel süs bu şimdi, geçide ve dağa
Bu gün bu yüzdendir daha bir güzelliği

Yılbaşı

Ninghua! Çingliyu! Kuyihua!
Dar keçi yolları, kuytu ormanlar
Kaygan yosunlar
Bu gün nereye gidiyoruz
Dosdoğru Vu yi'ye, dibine dağın.
Dağın dibine, dağın dibine,
Rüzgar bir resim gibi açıp seviyor
Kırmızı bayrağı

Çing Kang Dağı

Aşağıda, dağların yamacında bayraklarımızın
dalgalandığı görünüyor.
Tepelerden duyuluyor borularımızın sesi
Düşman kilit üstüne kilit vuruyor üstümüze
Ama hep yanyanayız, hiç kıpırdamadan.

Suları andıran kusursuz safların ötesinde
Herbirimizin içindeki istem kalemizdir bizim
Huang yankie yakınlarında gürleyen topumuz
Düşman gece kaçı diyor.

Büyük Komünist Çiang Çing'e Selam!

Çiang Çing!, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşın aydınlattığı yolda, Çin'de onmilyonlarca emekçinin komünizm davası için, hertürden engelin üstüne kararlı bir şekilde yürümekle nelere kadir olabileceklerini bütün dünyaya ilan edişlerinin adıdır. O, Çin'de Parti ve devlet mekanizması içinde kümelenmiş olan kapitalist yolculara karşı yürütülen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin kartalıdır.

Tüm sosyalizm dönemi boyunca canalcı bir öneme sahip olan parti ve devlet mekanizmasının revizyonistlerce gasbedilmesini önlemek, komünizm davasında emin ilerleyebilmek için toplumun ve devlet iktidarının sürekli devrimleştirilmesi, eskiyi doğuran, yaşatan, toprağın ihmal edilmeden mütemediyen temizlenmesine devam edilmesi için sürdürülen ve enternasyonal proletarya açısından önemli deney, tecrübe, derslerle dopdolu olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, başlatıcısı, sevk ve idarecilerinden biri olan yoldaş Çiang Çing, proleter devrimci kadın kahramanların güçlü bir sembolüdür,

O, Rosa Lüksemburg, Clara Zetkin gibi kadın saflarından çıkmış proletarya'nın önderlerinden biridir. Çiang Çing'in hayatı, her türden gericiliğe, Marksizm-Leninizm düşmanlığına karşı kararlı bir başkaldırışı, ML'e sarsılmaz inancı çağırıştırır.

Çun-En-lay'ın ölümünde, cenaze töreninde modern revizyonistlerin düzenlediği kitle gösterisine karşı, düzenlenen devrimci kitle gösterisi ve sonrasında Deng-Siao-Ping önderliğindeki sağ sapmaya karşı sürdürülen kampanyanın önderlerinden olan Çiang-Çing, her dönem olduğu gibi o sıralarda da bilmümlerle revizyonistin simşeklerini üzerine çekiyordu.

Şüphesiz karşı devrimcilerin ona saldırısı, dış bilemeleri boşuna değil aksine onun proletarya'nın bayrağını elinden düşürmemesi, Mao Zedung yoldaşa layık bir mücadele ve hayat arkadaşı olması bunu hayatın her kesitinde dosta düşmana göstermesinden ötürüydü.

Nitekim yoldaş Mao'nun ölümünden sonra karşı-devrimci bir darbe ile iktidarı ele geçiren modern revizyonistler öteden beri başlarının belası olan Çiang-Çing'e hayasızca saldırıya geçtiler. Onu teslim almak, nedamet getirmesini sağlamak için binbir dolap çevirdiler. Mahkemelerde onun şahsında Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni ML'i yargılamaya, mahkûm etmeye çalıştılar. Çiang-Çing mahkemelerde, zindanlarda karşı-devrimci çeteye meydan okudu, boyun eğmedi. Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ölümsüz mirasına sahip çıkarak, enternasyonal proletaryanın büyük bir sa-

vaşçısı olduğunu bir kez daha ispatladı.

Kısacası Çiang-Çing, Deng-Siao-Ping ve şüarakasına, uluslararası modern revizyonizme, troçkizme, her cinsten oportünizme karşı dünya proletaryasının susturulamıyan sesi, dünya ezilenlerinin durdurulamıyan yüreğiydi. Böyle ses ve yürekler her cinsten karşı devrimin defterini er veya geç ama mutlaka dürecektir.

Mao Zedung'un yolunda ona .... Baştarafı sf: 2'de

rüyüceğini çok iyi biliyorlar. Onlar dumanlar arasından zaferle yükselecek biricik bayrağın hangi bayrak olacağını çok iyi biliyorlar.

Mao Zedung'un ölümünün onuncu yılında da dünya proletaryası büyük yenilgisini yaşamaya devam ediyor. Ama tecrübeleri, dersleri, üstünlükleri görkemlidir. Bu yenilgi, onun tarihsel yürüyüşü içinde geriye atılmış bir adımdır sadece. Şimdi denilebilir ki, daha büyük hamleler için, geçmiştekinden daha büyük olanaklara, daha zengin bir teorik hazineye, tecrübeye ve ittifaklara sahiptir. Bilinçli sınıf mücadelesinin dalga dalga güçlenerek fethedemeyeceği hiç bir alan yoktur. Komünistler ve komünist partileri yeterli güçlerini birleştirerek üstünlüklerinin bilincine varsınlar, beş ustayı, özellikle de günümüzde Stalin'i ve Mao Zedung'u kararlılıkla savunsunlar.

Ölümünün onuncu yılında, şimdi yapılması gereken Devrimci Enternasyonal Hareket'in şiarları etrafında birleşmek, O'nun görüşlerini daha bir derinlemesine kavramak için çaba sarfetmek ve elden geldiğince en geniş kitlelere götürmektir.

ÜÇ EŞ

Clara Zetkin
Rosa Lüksemburg
Ve Çiang-Çing

Bunları düşünüyorum nedense
Seni düşünürken
Bunlar gönlümde benim
Isırılmış al bir elma gibi gülen
Üç bilgin eştir
Meydanların silahlı üç erdemi
Üç ana
Üç ateştir.

Az iş değil
Bir düş cennetini seyrederek gibi
Mayışarak seyretmiştir
Eylemin gücünü tarih.
Donattıkça donanan
Yaşamı doğuran
Yaşamdan doğan
Teorinin gücünü...

Clara Zetkin
Rosa Lüksemburg
Ve Çiang-Çing

Bunlar duyarlığımın
Üç orkide çiçeğidir
Demirci Kawa gibi
Kanlı tulumlarını
Bayrak edenlerin

Üç önderi
Güneşin seviştiren
Kışneten teri
Ballı memeleri
Keşfeden elleridir

“Şimdi artık denilebilir ki yalnızca sınıf savaşımının kabulünü Proletarya Diktatörlüğünün kabulüne ve Proletarya Diktatörlüğü altında sınıf savaşımının objektif varlığı, antogonist sınıf çelişkileri ve sınıf savaşımının sosyalizm süresi boyunca, komunizme dek devam edeceğinin kabulüne genişleten, bir Marksist olabilir”

www.ikk-online.net (DEH deklarasyonu)